

Hiába

Érzem, hogy hiábavaló és fölösleges mindaz, amit cselekedek.
Kókadt kedvvel szólok önmagamhoz: »Nem, ez nem az igazi!»

Járom az utcát és szánom a számtalan sietőt, akiket megbaboná-
zott önnön rohanásuk.

Mennyire ágrólszakadt az a vénember, aki a sarkon egy dinárért
méri a járókelők súlyát s azt hiszi, hasznos munkát végez!

Mennyire nevetséges ez a szép, meztelenvállú asszony, aki úgy
viselkedik, mintha nem érezné férfitekintetek nyüzsgéseit fehér
nyakán!

Vagy: ebben a zavart délutáni sürgés-forgásban mennyire közö-
nyösnek látszik a munkás arcának komolysága, míg a teherautóról
kis söröshordókat görgöt le!

Ó, mi lenne az emberekkel, ha egyszerre minden leállana és csak
öt percre elöntené mindent a csönd?

